

A RÓZSÁT NEVETŐ KIRÁLYKISASSZONY

Büszkén állott a vár magas bércek ormán,
Vendég hirdető kürt harsogott a tornyán.
Öreg fejedelem aranyhajú lánya,
Ilona volt a vár fényes napsugára.

Amikor mosolygott, rózsá nyílt száján,
Gyöngyszem pergett végig, ha sírt, az orcáján,
Ha sétált, zöld pázsit fakadt a nyomába,
Dalos madár repült előtte, utána.

Deli királyfiak, aranyos leventék
Királykisasszonynak a kedvit keresték.
Búsan távozott a várból valamennyi,
Csak egy lantos tudta a szívét megnyerni.

Hajh, amikor a lantos énekét hallgatta,
Ott csüggött Ilona szeme, lelke rajta.
Gyönyörűen zengő bűbajos dalára
Szebbnél szebb rózsákat nevetett a szája.

Öreg fejedelem nagy haragra lobbant...
Büszke vár termében elhallgatott a lant.
Kiűzte a lantost éjnek éjszakáján...
Gyöngyszem pergett végig Ilona orcáján.

Hervadt, mint a virág, napról napra jobban,
Öreg fejedelem szíve csak megdobbán.
Egyszer csak a lantnak szívhez szóló húrja
Megzendült a várban bűbajosan újra.

Nem pergett már gyöngyszem Ilona orcáján,
Édesen mosolygott, rózsá nyílt száján,
Ha sétált, zöld pázsit fakadt a nyomába,
Dalos madár repült előtte, utána.

Boldogan sokáig éltek ott a várban,
Gyönyörködtek a lant zengzetes szavában.
...Nem szól már a lant se, omladék a vár is...
Átrepül fölötté a dalos madár is.